31993R3604

L 332/4 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* 31.12.1993

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 3604/93

z dnia 13 grudnia 1993 r.

określające definicje do celów stosowania zakazu uprzywilejowanego dostępu wymienionego w art. 104a Traktatu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 104a ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]), we współpracy z Parlamentem Europejskim ([2]),

a także mając na uwadze, co następuje:

zakaz uprzywilejowanego dostępu do instytucji finansowych ustanowiony w art. 104a Traktatu jest istotnym elementem podporządkowania operacji finansujących sektora publicznego dyscyplinie mechanizmu rynkowego i w ten sposób przyczynia się do wzmocnienia dyscypliny budżetowej; ponadto umieszcza Państwa Członkowskie na równej pozycji odnośnie do dostępu sektora publicznego do instytucji finansowych;

Rada musi określić definicje do celu stosowania tego typu zakazu;

Państwa Członkowskie i Wspólnota powinny działać z należytym uwzględnieniem zasady otwartej gospodarki rynkowej, w której istnieje wolna konkurencja;

w szczególności niniejsze rozporządzenie nie może naruszać metod organizacji rynku zgodne z tą zasadą;

niniejsza regulacja nie ma na celu naruszenia działania publicznych instytucji finansowych postępujących zgodnie z tą zasadą;

artykuł 104a Traktatu zakazuje środków ustanawiających uprzywilejowany dostęp; należy określić rodzaje działań objętych tym zakazem; zobowiązania swobodnie zaciągnięte przez instytucje finansowe w ramach stosunków umownych w żadnym razie nie mogą być naruszone;

ten sam artykuł przewiduje, że względy o charakterze ostrożnościowym mogą usprawiedliwić odejście od zasady tego zakazu; przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne nie mogą jednakże zgodnie z zakresem względów o charakterze ostrożnościowym, być wykorzystywane w celu ustanawiania ukrytego uprzywilejowanego dostępu;

przedsiębiorstwa publiczne są objęte tym samym zakazem; są one określone w dyrektywie Komisji 80/723/EWG z dnia 25 czerwca 1980 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych miedzy Państwami Członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi ([3]);

do celów polityki pieniężnej instytucje finansowe, w szczególności instytucje kredytowe mogą być zobowiązane do posiadania roszczeń wobec Europejskiego Banku Centralnego i/lub krajowych banków centralnych;

Europejski Bank Centralny i krajowe banki centralne nie mogą, jako władze publiczne, podejmować środków ustanawiających uprzywilejowany dostęp; zasady mobilizacji lub zastawu dłużnych papierów wartościowych, wprowadzone przez Europejski Bank Centralny lub krajowe banki centralne nie powinny być wykorzystywane jako środki obchodzenia zakazu uprzywilejowanego dostępu;

w celu uniknięcia jakiegokolwiek obchodzenia zakazu, występujące w prawie wspólnotowym definicje różnych typów instytucji finansowych powinny być uzupełnione odniesieniem do tych instytucji prowadzących działalność finansowa, które jeszcze nie zostały zharmonizowane na poziomie wspólnotowym, takich jak oddziały przedsiębiorstw państw trzecich, holdingi, spółki faktoringowe, niekoordynowane przedsięwzięcia obejmujące wspólne inwestycje w zbywalne papiery wartościowe (UCTIS), instytucje odpowiedzialne za zapewnianie świadczeń emerytalnych itd.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Do celów art. 104a Traktatu, „każdy środek ustanawiający uprzywilejowany dostęp" określa się jako każdą ustawę, rozporządzenie lub inny wiążący akt prawny przyjęty w wykonywaniu władzy publicznej, który:

— zobowiązuje instytucje finansowe do nabywania lub przechowywania pasywów instytucji lub organów Wspólnoty, rządów centralnych, władz regionalnych, lokalnych lub innych władz publicznych, innych instytucji lub przedsiębiorstw publicznych przedsiębiorstw Państw Członkowskich (zwanych dalej „sektorem publicznym"), lub

([1]) Dz.U. C 324 z 1.12.1993, str. 7; i Dz.U. C 340 z 17.12.1993, str. 6.

([2]) Dz.U. C 329 z 6.12.1993 oraz decyzja z dnia 2 grudnia 1993 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

([3]) Dz.U. L 195 z 29.7.1980, str. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 93/84/EWG (Dz.U. L 254 z 12.10.1993, str. 16).

— przyznaje ulgi podatkowe, które mogą przynosić korzyść jedynie instytucjom finansowym, lub udogodnienia finansowe, które nie są zgodne z zasadami gospodarki rynkowej, aby zachęcić te instytucje do nabywania lub przechowywania takich pasywów.

2. Uprzywilejowany dostęp nie jest uznawany za ustanowiony przez te środki, które powodują powstanie:

— obowiązków finansowania budownictwa socjalnego zgodnie ze szczególnymi warunkami jak, między innymi, obowiązek centralizowania środków pieniężnych w publicznych instytucjach finansowych, gdy warunki finansowania przeważające dla sektora publicznego są takie same jak warunki finansowania tej samej natury udzielone prywatnym pożyczkobiorcom do tych samych celów,

— obowiązku centralizowania środków pieniężnych w publicznej instytucji kredytowej, o ile takie ograniczenie jest od dnia 1 stycznia 1994 r. integralną częścią organizacji konkretnej sieci instytucji kredytowych lub szczególnych systemów oszczędzania, przeznaczonych dla gospodarstw domowych z zamiarem zapewnienia bezpieczeństwa finansowego całej sieci, lub tych szczególnych systemów. Korzystanie z takich scentralizowanych środków pieniężnych musi być określone przez zarządzające organy odnośnej instytucji kredytowej oraz zgodne z zasadami gospodarki rynkowej, w której istnieje wolna konkurencja,

— obowiązki finansowania naprawy szkód spowodowanych przez klęski żywiołowe, o ile warunki finansowania napraw nie są korzystniejsze, gdy szkodę ponosi sektor publiczny, niż gdy ponosi ja sektor prywatny.

Artykuł 2

Do celów art. 104a Traktatu, „względami o charakterze ostrożnościowym" są te, które są podstawą krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych działań opartych na prawie WE, lub zgodnych z nim, które przeznaczone są do wspierania rzetelności instytucji finansowych tak, aby wzmocnić stabilność systemu finansowego jako całości oraz ochronę klientów tych instytucji.

Artykuł 3

1. Do celów art. 104a Traktatu, „przedsiębiorstwo publiczne" jest określone jako każde przedsiębiorstwo, na które Państwo lub inne władze regionalne lub lokalne mogą bezpośrednio lub pośrednio wywierać dominujący wpływ na podstawie posiadania ich praw własności, udziału finansowego w nich, lub zasad, które regulują ich działalność.

Przyjmuje się, że wpływ dominującego Państwa lub innych władz regionalnych lub lokalnych istnieje, gdy władze te, bezpośrednio lub pośrednio w odniesieniu do przedsiębiorstwa:

a) posiadają większą części subskrybowanego kapitału przedsiębiorstwa;

b) kontrolują większość głosów związanych z akcjami wyemitowanymi przez przedsiębiorstwo; lub

c) mogą wyznaczać ponad połowę członków organu administracyjnego, zarządzającego lub nadzorczego.

2. Z zastrzeżeniem ich obowiązków jako władz publicznych do niepodejmowania środków ustanawiających uprzywilejowany dostęp w rozumieniu art. 104a Traktatu, Europejski Bank Centralny oraz krajowe banki centralne, do celów niniejszego artykułu nie są uważane za część sektora publicznego,

3. „Krajowe banki centralne" oznaczają banki centralne Państw Członkowskich i Instytut Pieniężny Luksemburga.

Artykuł 4

1. Do celów art. 104a Traktatu, „instytucje finansowe" oznaczają:

— instytucje kredytowe, tak jak są one określone w art. 1 tiret pierwsze dyrektywy 77/780/EWG ([1]),

— zakłady ubezpieczeń, tak jak są one określone w art. 1 lit a) dyrektywy 92/49/EWG ([2]),

— zakłady asekuracyjne, tak jak są one określone w art. 1 lit. a) dyrektywy 92/49/EWG ([3]),

— UCITS, tak jak są one określone w art. 1 ust. 2 dyrektywy nr 85/611/EWG ([4]),

— przedsiębiorstwa inwestycyjne, tak jak są one określone w art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/22/EWG ([5]),

([1]) Dyrektywa Rady 77/780/EWG z dnia 12 grudnia 1977 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dz.U. L 322 z 17.12.1977, str. 30). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 89/646/EWG (Dz.U. L 386 z 30.12.1989, str. 1).

([2]) Dyrektywa Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz.U. L 228 z 11.8.1992, str. 1).

([3]) Dyrektywa Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń na życie) (Dz.U. L 360 z 9.12.1992, str. 1).

([4]) Dyrektywa Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się przedsiębiorstw we wspólne inwestowanie w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 375 z 31.12.1985, str. 3). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 88/220/EWG (Dz.U. L 100 z 19.4.1988, str. 31).

([5]) Dyrektywa Rady 93/22/EWG z dnia 10 maja 1993 r. w sprawie usług inwestycyjnych w zakresie papierów wartościowych (Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 27).

— inne przedsiębiorstwa, których działalność jest podobna do działalności przedsiębiorstw określonych w poprzednich tiret lub których główną działalnością jest nabywanie aktywów finansowych lub przekształcanie roszczeń finansowych.

2. Następujące instytucje nie stanowią części instytucji finansowych, określonych w ust. 1.:

— Europejski Bank Centralny i krajowe banki centralne,

— finansowe usługi pocztowe, gdy stanowią część ogólnego sektora rządowego, określonego zgodnie z Europejskim systemem zintegrowanych rachunków gospodarczych, lub gdy ich główną działalnością jest występowanie w roli agenta finansowego rządu, oraz

— instytucje stanowiące część ogólnego sektora rządowego, określonego zgodnie z Europejskim systemem zintegrowanych rachunków gospodarczych, lub których pasywa odpowiadają całkowicie długowi publicznemu.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1994 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 grudnia 1993 r.

W imieniu Rady

Ph. MAYSTADT

Przewodniczący